

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' תצוה ח' אדר א' תשי"ח

החברותא בשאנן פנמי לחברים גליון מס 324

פנינים יקרים

ואתה תצוה וגו' (כ"א, כ) במדרש: וכי לאורה צריך כו' אבל עכ"פ מבואר שבני ישראל מאירין. ואין הקושיא איך יכולים להאיר, כי כן רצונו יתברך שבני ישראל יוסיפו אור במעשיהם הטובים רק שצריכין לידע שאין האור ע"י כח עצמות שלהם רק ע"י שכן צוה השי"ת. (שפת אמת)

ואתה תצוה וגו' (כ"א, כ) בעל הטורים: לפי שאמר מחני נא לא נזכר שמו בפרשה זו. מכאן אנו למדים כי אסור לו לאדם לקלל את עצמו שהרי משה רבנו אמר מחני נא מתוך שמסר נפשו עבור כלל ישראל ואעפ"כ זה עשה רושם, וזהו כוונת הכתוב ואתה תצוה את בני ישראל להזהירם שלא יוציאו קללה על עצמם. (שפתי כהן)

ואתה תצוה את בני ישראל (כ"א, כ) דבר זה גופו תצוה להם שידעו איך להגיד 'אתה' לפני הקב"ה שהוא מלך מלכי המלכים. (הס"ק מסלונים)

ואתה תצוה את בני ישראל (כ"א, כ) תצוה מלשון צוותא תתחבר ותתאחד עם בני ישראל ויקחו אליך שמן זית וך רימוז על תוה"ק שיעלו עם עבודתם אליך ע"י תוה"ק. כתית שיכתתו את עצמם למאור היינו שיעשו מאות 'ע' לאות 'א' ע"ד דאיתא כי בתורתו של ר"מ היה כתוב כתנות עור באלף דהיינו כתנות אור וזהו למאור ב-א'. (הס"ק מסלונים)

כתית למאור להעלות נר תמיד (כ"א, כ) האדם צריך לכתת את לבבו לפני הקב"ה ע"י חשבון הנפש מגדלות הבורא ומשפלות עצמו ואז יזכה למאור היינו להאיר ולהעלות 'נר' תמיד ר"ת נפש רוח ועי"ז תשרה עליו גם הנשמה. (הס"ק מסלונים)

באוהל מועד וגו' יערוך אותו אהרן ובניו וגו' (כ"א, כ"א) איתא במדרש סולם היה לפני המנורה ובה שלשה מעלות שעליה היה הכהן עומד ומטיב את הנרות. הכוונה בזה בעת אשר עמד הכהן בבחינת משפיע היה צריך לג' כתות של ישראל צדיקים בינוניים רשעים לכל אחד לכון כוונה מועלת - על כן ג' מעלות היו בסולם מעלות בקודש וכך היה הכהן עומד ומטיב את הנרות. (זכרון מנחם)

הקרב אליך את אהרן אחיך (כ"א, א) היינו שהשי"ת אמר למשה שילמד את אהרן אחיו שיהי' מוכן להקריב את עצמו במסירות נפש עבור כלל ישראל, וז"ש הקרב אליך בבחינה שלך שהוא במסירות נפש כנ"ל מתוך בני ישראל היינו כל תוכו ועצמיותו לא יהי' רק לטובת בני"ש כמ"ש תוכו רצוף אהבה התוכיות ופנימיות לבבו מרוצף באהבת ישראל. (תפארת שלמה)

ונשא אהרן את שמות בני ישראל בחשן המשפט על לבו בבואו אל הקודש לזכרון לפני ה' תמיד (כ"א, כ"ט) ... והנה הכהן הגדול שהיה נכנס לכפר על ישראל היה נחוצ מאד שלא יהיה מינא בלבבו על ישראל אשר תוכל חלילה לעכב הכפרה. וזו כוונת הכתוב שיהיו אדוקים בקרב איש ולב עמוק באהבה רבה בבואו אל הקודש לזכור ולעורר עניניהם ברחמים גמורים. (זכרון מנחם)

שפה יהיה לפיו וגו' (כ"א, ל"ב) הרמז בזה שיהיה תמיד תפלתו על צער גלות השכינה שתושע במהרה 'שפה' גימטרי' 'שכינה' וזה שפה יהיה לפיו להתפלל תמיד על צער גלות השכינה. וז"ש להלן רבוע יהיה דהנה ידוע שלעתיד יהיה השם שלם ואותיות השם יהיה בצורף י-ה כמ"ש ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. (תפארת שלמה)

העשיר לא ירבה והדל לא ימעט (ל, ט"ז) מי שהוא עשיר לא ירבה - ירבה את בחינת 'לא', שיחשוב בדעתו כאלו אין לו כלום ולא תהיה לו התנשאות ממה שיש לו עשירות וכו', אבל הדל לא ימעט ר"ל ימעט בבחינת 'לא' שהם חסרונותיו, אדרבה יתחזק ויחשוב כי ב"ה יש לו כל ויקוה אליו יתב"ש שיעזור לו עוד יותר. (כתבי הרמ"מ)

שיחת הרא"ש ז"ל"א פרשת בא תשל"א נכתב ע"י א.א.

במציאות הרחמים ולדעת שהכל מכח הרחמים, ללא רחמים אי אפשר לעשות כלום, וכיון שהרחמים ביטלו את הקליפה מתהפך הגוף להיות כולו נפש ונעשה הכל רחמים. ואם כן הצדיק הזה בא בטענה ובדין הוא תובע.

ועל זה השיבו הקב"ה בפרשתנו [בא] "ויאמר ה' (רחמים) אל משה בא אל פרעה", הרי תכלית הכל הוא שהצדיק ילך אל הקליפה ויכניע אותה ואז יהיה שלימות הרחמים. פרעה היה שלימות הקליפה שהיא שורש הדין, וכאשר הוא מתבטל נגמר הדין ונהיה שלימות הרחמים. ואז אומר לו הקב"ה "בא אל פרעה" ותמשול עליו, אתה הוא המושל על כל העולם, "כי אני הכבדתי את לבו", כל המלחמה שאתה נלחמת עם הס"מ זה אני שלחתי אותם וחזקתי את לבם להלחם עמך "למען שיתי אותותי אלה בקרבם... וידעתם כי אני ה'", זו היתה המטרה של כל היסורים הללו, כי על ידי היסורים שהאדם עובר משך כל ימי חייו באמצעות הקליפה הוא מכיר שיש הקב"ה בעולם. ומטעם זה כל אחד בעולם מוכרח לעבור יסורים, ובלא היסורים הוא כמו בהמה, כמו שבהמה אינה מרגישה כך הוא, והרבש"ע שולח את הקליפה ללחוץ אותו ולעשות לו יסורים בכדי להביאו שלא יהיה בהמה רק בחינת אנוש, "ונחנו מה".

ולכן כל היסורים שאדם עובר לטובתו הם, אם הוא לא עובר יסורים הוא לא יכול להגיע לעמקות ולהשיג שיש קדושה, כי הקדושה היא בהסתר. זה שאנו עובדים על התורה ועל העבודה ועושים חסד במסירות נפש זה הכל מהקליפה שנותנת לנו סיפוק בשביל זה. והאדם מטעה את עצמו שלא לראות איך כל האחיזה שלו היא מהאין, והגם שהשכל מראה

בתפילה אנו אומרים "אתה הוא עד שלא נברא העולם ואתה הוא משנברא העולם, אתה הוא בעולם הזה ואתה הוא לעולם הבא". יש בחינה של "עד שלא נברא העולם" שעדיין לא היתה מציאות של גשם וגוף, ומציאות הקב"ה היתה בבחינת "ברוך כבוד ה' ממקומו" שאין בו שום השגה. ויש בחינה של "משנברא העולם" שצמצם א"ע להסתתר בתוך העולם הזה הגשמי ובתוך הגוף של האדם, בכדי שברואי מטה שנבראו בגוף יוכלו להשיגו. ולשם כך נתן להם את כח הבחירה, שיוכלו לאחד את הגוף והנפש, ולהחזיר את הגוף להיות נפש, רוחני לגמרי, כמו שהיה קודם הבריאה. וכמו שאצלו לא שייך בחירה, כי לא שייך אצלו מציאות של טוב ורע, כך צריך האדם להגיע לביטול מוחלט של הקליפה שלו, ואז יהיה שלימות הגוף, שיתהפך להיות בחינת נפש. זו היא תכלית הבריאה, והיא הבחינה שלעתיד לבוא שעליה נאמר "וביום השביעי שבת וינפש", שאז יהיה הכל בחינת נפש.

בתחילת פרשה הקודמת [וארא] נאמר "וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני ה'", ופירש רש"י: דיבר איתו משפט על שהקשה לדבר ולומר למה הרעות לעם הזה. "אלקים" רומז לצדיק אמת שהפך את הגוף לבחינת נפש, והגיע לבחינת "וביום השביעי שבת וינפש", שהיא שלימות הקדושה כמו "בראשית ברא אלקים". וכל הפסוק הזה הוא דברי הצדיק שדיבר בחוצפא כלפי שמיא, והוא בא ותובע בדין ובטענה על השלטון שיש לקליפה. כי הוא ביטל את הגוף, והפך את הגוף לנפש בחינת "וביום השביעי שבת וינפש", וכיון שהוא ביטל את הקליפה שלו, נתהפך הגוף להיות כולו נפש, והכל רחמים. כי כל זה לא יתכן אלא בכח הרחמים, כי בגלל שהאדם צריך להכיר

"ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו", שאין לו שום אחיזה מהקליפה.

"כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא", ולכל אחד יש ניצוץ מהצדיק אמת שממנו הוא מתקיים, וכשאין לו את הניצוץ הזה הוא כלה מן העולם. וזוהי תכלית הבריאה שכל אחד בעולם הזה יגיע לבחינה כזו של צדיק אמת, ויבער את הקליפה שלו, וממילא יתעלו כל הניצוצות שנפלו בשבי. ולכל נשמה יש חלק בניצוצות אלו, ולכן הגלות כ"כ ארוכה, כי צריך להעלות את הניצוצות שנפלו ע"י חטא עץ הדעת, והנה שלימות הקדושה לא יכול להיות במציאות רק כאשר הצדיק יהיה בחינת "ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה", שהקב"ה אומר לו מאחר שאתה בערת את הקליפה והגעת לשלימות הגוף אתה הוא המציאות של העולם, וכל הדין שדיבר אתו בחוצפא כלפי שמיא נהפך לנפש בבחינת גוף, ועל ידי זה נודעתי בעולם לבחינה זו כל אחד צריך להגיע, ובהיות שכל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, כל אחד יכול להגיע לבחינה זו. ולשם זה צריך כל אחד שיהיה לו התקשרות לצדיק אמת, ואז יהיה לו שלימות ע"י הצדיק אמת, "וכל הרשעה כולה כעשן תכלה", ואז נהיה הכל רחמים.

אולם במצב הזה שאנו בו עכשיו, שאין בינינו אחדות, זה לא יכול להיות לעולם. הרבש"ע נתן לנו את התורה ובה הראה לנו שצריך להיות באחדות, כמו שרואים בפרשה של דוד ויהונתן שהיו בגוף והיתה להם כזו אהבה מבחינת "נפש", ובכח אהבה זו נהיה דוד בחינת משיח, דוד מלך ישראל חי וקיים. וכמו כן כל אחד ואחד בכח אהבה כזו נהיה בחינת משיח פרטי. כמו שדוד זכה להיות משיח כללי. כי כל אחד ואחד יש בו בחינת משיח פרטי. ולכן הגלות כ"כ ארוכה, כי הקב"ה תובע מאתנו אהבת דוד ויהונתן, שכל אחד יהיה דוגמת משיח בן דוד.

לו, אינו יכול להכיר את מציאות ה', מכיון שהוא נפרד, והמציאות הזו היא מציאות נסתרת, בהעלמה, "השכל הנעלם מכל רעיון". והאדם אינו יכול להשיג אותה אלא אם הוא מקבל יסורים שהם רמזים מן השמים, ומקבל אותם באהבה, בכדי שעל ידם יגיע לעמקות, והכאב שסובל יהיה בבחינת "לך דומיה תהילה", כי הכאב הוא שלימות בחינת "דומיה", "דום לה' והתחולל לו". האדם שנמצא בגוף אינו יכול להגיע לעמקות ואמיתות של בחינת נפש אלא אם כן הוא משיג על ידי הכאב את העמקות של השפל שלו, שמזה ישיג להכיר ממה האחיזה שלו. ובשביל זה צריך שיהיה לו כאב נורא ואיום שבדרך הטבע הוא נשבר לגמרי, ואינו יכול להחזיק את עצמו, ואז יראה שאין לו אחיזה כלל, ויכיר במציאות ה' המחיה אותו.

ואף שהכאב הוא מצדיק את הגוף ומביאו לבחינת "נפש", עדיין אין זה בחינת נפש. כל עוד שהוא מרגיש את הכאב עדיין הוא לא חי במציאות "נפש". בכדי לחיות במציאות נפש צריך שיהיו לו יסורים כמו לרבי עקיבא, שתמיד צייר לעצמו במחשבה כאב של מסרקות של ברזל, ו"כל ימי הייתי מצטער מתי יבוא לידי". וממנו יש לנו ללמוד שכל אדם צריך להגיע לכאב האמיתי כמו המסרקות של ברזל של רבי עקיבא, רבי עקיבא לא הרגיש את הכאב של הגוף, כי באם היה בבחינת "גוף" היה מוכרח לכפור בעיקר מגודל היסורים שהיו לו, רק היה לו כאב מצער השכינה כמו שאנו מתארים לעצמו מסרקות של ברזל. אלו היו היסורים של רבי עקיבא. ומתוך היסורים הללו הוא הגיע לבחינת "ויאמר ה' אל משה", שמתוך הכאב הוא שמע את הרחמים, ויצא מן הדין, ונהיה שלימות הקדושה, כמו "בראשית ברא אלקים". וכמו שנאמר במשה "וידבר אלקים אל משה" כך שייד ברבי עקיבא, שנתקיים בו

המשך מעמ' קודש

פוגע בו. רק מה, יש ניצוצות שצריך להעלות. הדף הזה היה צריך לחזור למקומו הנכון, ולא היה יכול לחזור רק על ידי יסורים, שיהיה אכפת לי, ואני אתרגז, ואלמד מזה שכל אחד נפגע מעצמו. הכח של הקליפה הוא לעשות פירוד, אך כאשר האדם מכיר טוב את עצמו, הוא יודע שהוא שבווערת בו היא רק ממנו, בגלל שהוא צריך להעלות את הניצוצות ופשוט מתגבר זה נהיה רצון.

(- פאשק יבוא ב'ס' -)

אך כל זמן שלקליפה יש כח לא יכול להיות שיהיה שלום בין איש לרעהו, ובכל המקומות, בין בביתו בין בעסקיו, יש מחלוקת. למה יש מחלוקת? לא בגלל שהשני פוגע בו, רק לכל אחד יש אש מעצמו. השורש הוא בו בעצמו, אף אחד לא פוגע בו. היום נוכחתי לראות את זה, כאשר הייתי בביהכ"ס פתחתי סידור והדף התהפך למקום אחר, ממקום שהייתי צריך שם, הדבר בער בי והתרגזתי, ונוכחתי לראות שלא החבר מרגיז את האדם, כי הנה גם הדומם מרגיז אותו, נמצא אם כן שלא החבר

שהשמחה במעונם

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' להולדת הנינה
הר"ר אהרן קלירס ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר יוסף חזן ומשפ' לאירוס' הבת
הר"ר בנימין סירוטה ומשפ' לאירוס' הבת
הר"ר שמעון גמליאל ומשפ' לאירוס' הבן
הבה"ח מאיר גמליאל לאירוס'יו
הר"ר צבי הולד ומשפ' לנישואי הבת
הר"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ' לנישואי הנכדה
הר"ר יונה מילר ומשפ' לנישואי הבת
הר"ר מיכאל דהאן ומשפ' לנישואי הבת
הר"ר אהרן גרינצווייג ומשפ' לנישואי הבת

ה"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' עדני 3
02 - 5829688
פקס: 02 - 5325477
ח.ד. 5080
ירושלים 91050

כוס תנחומים

למשפחת גאלאנדואר הי"ו

על פטירת ראש משפחתם הרה"ה ר' יחזקאל ב"ר חיים צבי ז"ל
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מזה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע